

Sygn. akt III Ca 208/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Skrzekut SSO Ewa Adamczyk (sprawozdawca) SSO Tomasz Białka
Protokolant:	insp. Jadwiga Sarota

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014r.

na rozprawie

sprawy z wniosku J. K.

przy uczestnictwie: A. R. , C. P. , T. P., J. L. , M. L. , M. C. , Z. T., Gminy O.

o ustanowienie drogi koniecznej

na skutek apelacji uczestnika A. R.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt I Ns 1144/11

postanawia:

1. ***oddalić apelację;***

2. ***zasądzić od uczestnika A. R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt III Ca 208/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Nowym Targu ustanowił na rzecz każdorazowego właściciela działki ewid. nr (...)położonej w O., obj. Kw nr (...) służebność drogi koniecznej biegnącą od działki nr (...) szlakiem oznaczonym na mapie sporządzonej przez mgr inż. P. B. z 18 lipca 2013 r., nr zlec. (...)kolorem morelowym po działce ewid. nr (...)i (...), wyznaczonym punktami s1-s2-s3-s8-s7-s6-s5-s4-s1(pkt I). Tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności zasądził od wnioskodawcy J. K. na rzecz A. R. kwotę 1 047 zł a na rzecz Gminy O. kwotę 412 zł – płatne w terminie 14 dni od uprawomocnienia się postanowienia z odsetkami ustawowymi na wypadek opóźnienia w płatności (pkt II). Nadto, nakazał ściągnąć od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2 676, 92 zł tytułem zwrotu

części wydatków (pkt III), koszty postępowania między stronami wzajemnie zniósł (pkt IV), a kosztami opinii biegłego L. D.obciążył Skarb Państwa (pkt V).

Sąd ustalił m.in., że wnioskodawca J. K. jest właścicielem nieruchomości oznaczonej jako działka ewid. nr (...), położonej w O., która nie posiada dostępu do drogi publicznej. Od drogi gminnej oznaczonej jako działki ewid. nr(...)i (...)oddziela ją działka ewid. nr (...)stanowiąca własność A. R. oraz działka ewid. nr (...)będąca własnością Gminy O. natomiast od drogi gruntowej oznaczonej jako działka ewid. nr (...) dzieli ją działka ewid. nr(...) pozostająca we współwłasności M. C. i Z. T. oraz działka ewid. nr (...)stanowiąca własność J. L. i M. L..

Do 1975 roku mieszkańcy O. używali drogi stanowiącej obecnie działki ewid. nr (...) i (...), która prowadziła do mostu na potoku O.. Po jednej stronie tej drogi swoją nieruchomość, oznaczoną obecnie jako działka ewid. nr (...)posiadał J. K., po drugiej zaś stronie drogi nieruchomość oznaczoną obecnie jako działka ewid. nr (...)oraz (...)posiadała rodzina R.. Jednakże po zniszczeniu tego mostu, w 1976 roku zbudowano w innym miejscu nowy most, w związku z czym urządzono do niego nową drogę, która przedzieliła nieruchomość rodziny R. na dwie części. Część tej nieruchomości, oznaczona obecnie jako działka ewid. nr (...)oraz częściowo (...)przejął w faktyczne władanie wnioskodawca J. K., uznając ją za swoją własność. W swoim posiadaniu nie był niepokojony. Na części działki ewid. nr (...)będącej w jego posiadaniu J. K. zbudował garaż. Dawna droga oznaczona jako działki ewid. nr (...) i (...)utraciła swoją poprzednią funkcję i od tego czasu jest używana przez wnioskodawcę co do działki ewid. nr (...)oraz przylegającej do niej części działki ewid. nr (...), pozostałą część działki ewid. nr (...) użytkują natomiast uczestnicy C. i T. P., którzy od tego samego czasu korzystają jak właściciele z części działki ewid. nr (...). Teren będący w posiadaniu P. jest ogrodzony od 1980 roku.

Mieszkańcy O. do 2004 roku przejeżdżali do pól położonych nad potokiem O. korzystając z nieruchomości używanej przez J. K., po szlaku przebiegającym obok jego garażu, wzdłuż potoku.

W 2004 roku, po wydaniu przez Sąd Rejonowy w Nowym Targu postanowienia z dnia 21 grudnia 2004 roku, sygn. akt I Ns 742/03 o stwierdzeniu zasiedzenia przez Gminę O. m.in. drogi oznaczonej jako działka ewid. nr (...)ustalono, że działki ewid. nr (...)i (...)stanowią własność rodziny R., która objęła je wówczas w swoje posiadanie wraz z północną częścią działek ewid. nr (...)i (...), do obecnie istniejącego ogrodzenia z siatki na palach drewnianych. Początkowo ówczesni właściciele przedmiotowej nieruchomości Z. i R. R. nie sprzeciwiali się korzystaniu przez wnioskodawcę z jego garażu, sytuacja zmieniła się jednak w roku 2008, kiedy A. R. zaczął blokować wyjazd z garażu, a w roku 2010 doprowadził do rozebrania garażu wnioskodawcy. Od tego czasu nieruchomość wnioskodawcy pozbawiona jest dostępu do drogi publicznej. W toku postępowania, jesienią 2013 roku A. R., w miejscu, w którym stał garaż wnioskodawcy, wznosił garaż z płyt (...) i blachy. Garaż ten częściowo zachodzi na teren działki ewid. nr (...).

Na drodze w obrębie działki ewid. nr (...)jest kratka ściekowa, obok której znajduje się obniżenie w gruncie służące jako odpływ wody. Urządzenia te uniemożliwiają utworzenie w tym miejscu zjazdu z działki ewid. nr (...). Po drugiej stronie ulicy znajduje się nieruchomość uczestnika A. R., składająca się z działek ewid. nr(...)i (...). Na tej nieruchomości znajduje się budynek mieszkalny będący w trakcie budowy, a obok niego szopa służąca za garaż. Garaż ten po ukończeniu budowy budynku zostanie rozebrany, albowiem znajduje się na drodze prowadzącej do wejścia do budynku mieszkalnego oraz stanowiącego jego część garażu.

W razie ustanowienia służebności drogowej według wariantu I, pas służebny przebiegać będzie od drogi po działce ewid. nr (...), tuż obok ogrodzenia z siatki na słupach metalowych, oddzielającej tę część działki od części użytkowanej przez uczestników C. i T. P., a następnie po działce ewid. nr (...) oraz (...). Wariant ten umożliwi wykonanie przejazdu zgodnie z celem służebności drogi koniecznej, jednakże uprzednio należałoby wykonać czynności w postaci rozebrania garażu i pozostałości budynku gospodarczego wraz z fragmentem betonowych fundamentów, rozebrania wiaty z deskami, demontażu ogrodzenia z siatki na palach drewnianych, a także zebrania warstwy ziemi urodzajnej, zniwelowania różnicy wysokości na działce ewid. nr (...), a także utwardzenie drogi koniecznej na działkach ewid. nr (...) i (...). Przewidywany koszt tego przystosowania wyniesie 5,157.90 zł netto.

W razie ustanowienia służebności drogowej według wariantu II, pas służebny przebiegać będzie od drogi po działce ewid. nr (...) przy jej południowo-zachodniej granicy, a następnie po działce ewid. nr (...) i (...). Wariant ten umożliwia wykonanie przejazdu zgodnie z celem służebności drogi koniecznej, jednakże uprzednio należałoby wykonać czynności w postaci demontażu płotu drewnianego znajdującego się na działce ewid. nr (...), usunięcia krzewów, iglaków oraz drzewek z trasy planowanej drogi koniecznej na działce ewid. nr (...), demontażu ogrodzenia z siatki na słupkach metalowych na dz. nr (...), rozebrania części garażu i pozostałości budynku gospodarczego wraz z fragmentem betonowych fundamentów, rozebrania wiaty z deskami, demontażu ogrodzenia z siatki na palach drewnianych, a także zebrania warstwy ziemi urodzajnej i utwardzenie drogi koniecznej. Przewidywany koszt tego przystosowania wyniesie 5,038.16 zł netto. W razie zaniechania rozbiórki części garażu koszt ten wyniesie 4,715,07 zł netto.

W razie ustanowienia służebności drogowej według wariantu II a, pas służebny przebiegać będzie od drogi po działce ewid. nr (...) w jej środkowej części, obok ogrodzenia z siatki na słupkach metalowych oddzielającego część tej działki znajdującą się w posiadaniu państwa P. od części używanej przez A. R., po jego zachodniej stronie, a następnie po działce ewid. nr (...) i (...). Wariant ten umożliwia wykonanie przejazdu zgodnie z celem służebności drogi koniecznej, jednakże uprzednio należałoby wykonać czynności w postaci demontażu płotu drewnianego znajdującego się na działce ewid. nr (...), usunięcia krzewów, iglaków oraz drzewek z trasy planowanej drogi koniecznej na działce ewid. nr (...), demontażu ogrodzenia z siatki na słupkach metalowych na dz. nr (...), rozebrania części garażu i pozostałości budynku gospodarczego wraz z fragmentem betonowych fundamentów, rozebrania wiaty z deskami, demontażu ogrodzenia z siatki na palach drewnianych, a także zebrania warstwy ziemi urodzajnej i utwardzenie drogi koniecznej. Przewidywany koszt tego przystosowania wyniesie 4,290.44 zł netto. W razie zaniechania rozbiórki części garażu koszt ten ulegnie obniżeniu do 3,967,35 zł netto.

Wariant oznaczony jako „I a”, przebiega od drogi w miejscu, w którym posiada ona oznaczenie (...), po środkowej części działki ewid. nr (...), po wschodniej stronie postawionego przez uczestnika A. R. garażu, a następnie przez działkę ewid. nr (...) również w jej środkowej części. Wariant ten umożliwia wykonanie przejazdu zgodnie z celem służebności drogi koniecznej, jednakże uprzednio należałoby wykonać czynności w postaci demontażu znajdujących się na szlaku wiaty z deskami i kostką brukową, ogrodzenia z siatki na palach drewnianych, a także przeniesienia materiałów budowlanych składowanych w wyżej wymienionej wiacie oraz zdemontowanych dachówek w miejsce nie kolidujące ze szlakiem drogowym, a ponadto zebrania warstwy ziemi urodzajnej na działce ewid. nr (...) i (...), zniwelowanie różnicy wysokości pomiędzy częścią dz. nr (...) użytkowaną przez A. R. i częścią tej działki użytkowaną przez J. K., a także utwardzenie drogi. Przewidywany koszt tego przystosowania wyniesie 3,305.67 zł netto.

Wynagrodzenie przysługujące właścicielom nieruchomości obciążonych w razie poprowadzenia przez nie drogi koniecznej, ustalone zostało w następujących kwotach: dla wariantu I -1605 zł; dla wariantu II - 2109 zł; dla wariantu II a -1876 złotych; dla wariantu I a- 1459 zł.

W swych rozważaniach prawnych wskazał Sąd, że sam brak dostępu działki wnioskodawcy do drogi publicznej nie był w sprawie kwestionowany a spór sprowadzał się do tego, który z proponowanych wariantów przebiegu służebności będzie w największym stopniu uwzględniał potrzeby nieruchomości władnącej a zarazem stanowił najmniejsze obciążenie gruntów, przez które ma prowadzić. Dokonując analizy poszczególnych wariantów pod tym kątem uznał Sąd, że warunek ten spełnia wariant I a. Wskazał Sąd m.in., że za wyborem tego wariantu przemawia fakt, że wnioskodawca przejeżdżał według jego przebiegu w przeszłości, kiedy to używał działki (...) i części działek nr (...) jak właściciel. Dopiero jak w sprawie z wniosku Gminy okazało się, że działki (...) stanowią własność rodziny R. działka nr (...) utraciła dostęp do drogi publicznej. Wnioskodawca przy tym do 2008 r. korzystał z działki (...). Zdaniem Sądu, w związku z powyższym, wybór tego wariantu spowoduje, że zachowane zostaną dotychczasowe stosunki sąsiedzkie i istniejące faktycznie obciążenia nieruchomości. Miał Sąd nadto na względzie, że działka przez którą wariant ten prowadzi nie stanowi działki siedliskowej.

W odniesieniu do wariantu II a proponowanego przez uczestnika podał Sąd, że działka przez którą szlak ten przebiega pozostaje faktycznie we władaniu rodziny P. w okolicznościach, które mogą prowadzić do wniosku o zasiedzenie na ich

rzecz. Wariant ten przebiega przez ich działkę siedliskową, która nigdy nie była przedmiotem przejazdu. Wymagałby rozbiórki ogrodzenia.

Za bezzasadne uznał Sąd zarzuty uczestnika, w których ten podnosił, że ustanowienie służebności uniemożliwi mu korzystanie z garażu. Miał Sąd tu na względzie, że garaż ten uczestnik postawił świadomie w toku postępowania. Fakt postawienia tego garażu przemawiał natomiast w ocenie Sądu za odrzuceniem wariantu I. Wymagałby on bowiem rozbiórki tego garażu, a koszty z tym związane byłyby nieopłacalne.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 §1 kpc.

Powyższe postanowienie uczestnik A. R. zaskarżył apelacją wnosząc o jego zmianę i ustanowienie służebności drogi koniecznej według wariantu II a, a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucił sprzeczność dokonanych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że wybrany szlak drogi koniecznej jest najdogodniejszy i w najmniejszym stopniu obciąża nieruchomość służebną. Powołał się na naruszenie art. 233 § 1 kpc przez brak wszechstronnego rozważenia podnoszonych przez niego zarzutów.

Precyzując apelację apelujący m.in. zaprzeczył, że warianty przez niego proponowane przebiegają po działce siedliskowej C. i T. P.. Wskazał, że działkę tę (...) od działki (...) oddziela skarpa. Wywodził, że działka (...) użytkowana przez P. jedynie przylega do ich działki siedliskowej. Wskazał z kolei, że działka (...) stanowi przedłużenie jego działki siedliskowej i jest przez niego wykorzystywana na cele gospodarcze. Podniósł, że wariant I a został ustanowiony przez Sąd z urzędu, a co stanowi nadużycie prawa w sytuacji, gdy przebieg szlaku zgodnie z tym wariantem dzieli nieruchomość uczestnika na dwie odseparowane przez siebie części. Wskazywał na trudności związane z przystosowaniem przedmiotowego szlaku do przejazdu oraz na niebezpieczeństwo przejazdu wynikającego z ukształtowania tego szlaku w terenie. Kwestionował powołanie się przez Sąd na to, że wariant II i II a prowadziłby do zmiany dotychczasowych stosunków sąsiedzkich.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja jest bezzasadna.

Postanowienie Sądu Rejonowego jest prawidłowe. Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania – art. 378 § 1 kpc.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, a także wyprowadzone w oparciu o te ustalenia wnioski prawne, co stanowi o zgodności orzeczenia z treścią art. 145 k.c.

Apelujący stawiając zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc nie wskazuje, które do dowody miałyby być przedmiotem nieprawidłowej oceny Sądu, a tylko w ten sposób mógłby ewentualnie osiągnąć zamierzone skutki. Zważenia bowiem wymaga, że dla uwzględnienia tak stawianego zarzutu nie wystarczającym jest powołanie się przez stronę na fakty odmienne aniżeli przyjął Sąd bez wskazania dowodów, z których fakty te miałyby wynikać, a do czego w gruncie rzeczy sprowadza się argumentacja apelującego. Co więcej stwierdzić należy, że ocena materiału dowodowego co do zasady należy do Sądu I instancji. Dla skutecznego jej podważania koniecznym jest wykazanie, że rozumowanie Sądu o faktach nie odpowiada zasadom logiki lub doświadczenia życiowego. Jeśli ocena Sądu jest z tymi zasadami zgodna to nie można mówić o naruszeniu art. 233 § 1 kpc, i to także wtedy gdy w oparciu o zebrany materiał dowodowy możliwe byłoby wyprowadzenie także innej wersji znajdującej oparcie w przedmiotowych zasadach (por. wyr. SN z 29 września 2005 r., sygn. II PK 34/05). Tym bardziej w niniejszej sprawie, gdzie podnoszone przez apelującego rzekome błędy w ustaleniach faktycznych, nie znajdują jakiegokolwiek oparcia w zebranym w sprawie materiale dowodowym, nie można stwierdzić naruszenia wskazanego przepisu.

I tak w świetle zebranych w sprawie dowodów nie znajduje potwierdzenia stanowisko apelującego, że działka (...) stanowi przedłużenie jego działki siedliskowej. Przeczy temu w szczególności zebrana w sprawie dokumentacja zdjęciowa, z której wynika że apelujący nieudolnie usiłował nadać tej działce znaczenia, jakiego w rzeczywistości ona nie posiada. Nie znajdują się na niej typowe dla wskazywanego przez apelującego jej wykorzystania na cele gospodarcze zabudowania czy urządzenia. Z map zalegających w aktach sprawy wynika, że tak jak przyjął Sąd, na działce tej usytuowana jest jedynie prowizoryczna wiata.

Bezszykownie z kolei apelujący zaprzeczał aby proponowany przez niego wariant II a przebiegał przez działkę siedliskową C. i T. P.. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób nie nasuwający żadnych wątpliwości okoliczność tę potwierdza. Sam apelujący w dalszej części apelacji w istocie ją przyznał wskazując, że działka stanowiąca jego własność przylega do działki siedliskowej wymienionych. Pomija jednocześnie bezzasadnie okoliczność, że dwie te działki stanowią jedną, odgradzoną całość znajdującą się od wielu lat w spokojnym posiadaniu rodziny P..

Pozostałe zarzuty w istocie dotyczą nie tyle dokonanych ustaleń faktycznych co wyprowadzonych w o oparciu o nie wniosków. Również jednak w tym zakresie w rozumowaniu Sądu nie można dopatrzeć się żadnych nieprawidłowości. Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy rozważył wszystkie okoliczności sprawy, ustosunkował się do podnoszonych zarzutów i dokonał ich analizy pod kątem przesłanek art. 145 kc. Zajęcie przez Sąd stanowiska odmiennego aniżeli zależało na tym apelującemu nie może być upatrywane jako uchybienie Sądu.

Zważenia wymaga, że Sąd Rejonowy przyjmując jako najbardziej optymalne rozwiązanie - wariant I a miał na względzie wszelkie przedmiotowo istotne kwestie, i to zarówno z punktu widzenia stopnia obciążenia nieruchomości uczestnika jak i z punktu widzenia potrzeb nieruchomości władnącej.

I tak, zasadnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na dotychczasowy sposób korzystania przez wnioskodawcę z nieruchomości apelującego. Choć ustawodawca nie precyzuje, jakimi konkretnie kryteriami należy się kierować przy wyborze szlaku służebnego, to w judykaturze utrwaliło się stanowisko, zgodnie którym służebność nie powinna stanowić zarzewia konfliktów. Ustanowienie służebności przez działkę (...), z której wnioskodawca do 2008 r. bezspornie korzystał z całą stanowczością pozwoli natomiast takim konfliktom zapobiec. Odwołując się do takiej argumentacji prawidłowo Sąd Rejonowy podkreślił równocześnie, że działka (...), po której prowadzi szlak proponowany przez wnioskodawcę prowadzi przez działkę wykorzystywaną przez C. i T. P., przy czym prawdopodobnym jest, że to ich korzystanie może prowadzić do jej zasiedzenia na ich rzecz. Choć okoliczność ta nie może mieć znaczenia przesądzającego to wraz z pozostałymi okolicznościami musi prowadzić do wniosków takich, do jakich doszedł Sąd Rejonowy.

I tak dokonując wartościowania obciążenia działki (...), zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, że ta pierwsza stanowi jedynie przedmiot składowania przez uczestnika materiałów gospodarczych, w sytuacji gdy ta druga jest dla C. i T. P. działką siedliskową, odgradzoną od pozostałych działek uczestnika, z której w sposób niezakłócony korzystają oni przez szereg lat. Ustanowienie służebności pozbawiałoby zatem wymienionych takiego spokojnego posiadania w sytuacji, gdy możliwe są rozwiązania alternatywne. Podkreślenia nadto wymaga, że tak w literaturze przedmiotu jak i w judykaturze przyjmuje się, że przebieg szlaku przez działkę siedliskową co do zasady już sam w sobie stanowi przeszkodę dla ustanowienia służebności drogi koniecznej.

Bezasadnie apelujący podnosi, że ustanowienie służebności według wariantu Ia spowoduje, że jego nieruchomość zostanie podzielona na dwie części. Sąd Rejonowy do zarzutu tego szczegółowo się ustosunkował, a argumentację tę ocenić należy za przekonującą. Wskazał mianowicie, że na jednej części tej nieruchomości znajduje się garaż apelującego i nic nie stoi na przeszkodzie aby korzystał on z niego tak jak dotychczas. Na drugiej zaś części apelujący nadal ma możliwość składowania materiałów gospodarczych. Zasadnie Sąd Rejonowy nie przychylił się zarazem do argumentu apelującego, że po ustanowieniu służebności nie będzie on mógł na tej drugiej części składować m.in. urządzeń budowlanych. Przekonująco wskazał mianowicie w tym zakresie, że taki stan rzeczy jest wyrazem niesumiennego zachowania apelującego, który mając świadomość, że toczy się postępowanie o ustanowienie

służebności, na wnioskowanym szlaku służebności, z którego w przeszłości korzystał wnioskodawca wznosił garaż. Gdyby garażu tego nie zbudował służebność przebiegałaby szlakiem proponowanym przez wnioskodawcę, który takiego podziału nieruchomości by nie powodował. Zachowanie to było tym bardziej naganne gdy wziąć pod uwagę, że apelujący ma już garaż usytuowany w innej części jego nieruchomości.

Za chybiony w tym miejscu ocenić trzeba także zarzut, w którym apelujący podnosi, że wariant I a nie był wnioskowany przez żadną ze stron, a Sąd wybrał go z urzędu. Stwierdzenia wymaga, że przedmiotowa propozycja była wyrazem analizy przez Sąd wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności zeznań uczestnika, z których wynikał fakt wzniesienia przedmiotowego garażu. Sąd w sposób korzystny z punktu widzenia interesu gospodarczego apelującego miał na względzie, że przebieg szlaku według wariantu I wnioskodawcy powodowałby konieczność rozebrania tego garażu a co byłoby nieopłacalne ekonomicznie.

Prawidłowo Sąd zwrócił wreszcie uwagę na potrzeby nieruchomości władnącej oraz interes wnioskodawcy, wskazując, że wybrany wariant będzie łączył się dla niego z najniższymi kosztami koniecznymi dla przystosowania nieruchomości do przejazdu.

Za bezzasadne ocenić trzeba z kolei obawy apelującego, że usytuowanie tego wariantu może stanowić niebezpieczeństwo dla przejazdu wynikające z ukształtowania szlaków w terenie. Okoliczność ta jest nieistotna z jego punktu widzenia. Zarzuty w tym zakresie mógłby podnosić co najwyżej wnioskodawca. Ponadto, zarzut ten ocenić należy jako bezzasadny także w świetle opinii biegłego L. D. (k. 329), który wskazał jakie prace należy wykonać celem przystosowania szlaku do bezpiecznego przejazdu oraz zdjęć obrazujących teren szlaku Ia (k. 242, 331).

Reasumując stwierdzić należy, że apelacja stanowi jedynie polemikę z wnioskami Sądu, które to zostały wyprowadzone po dokładnym zbadaniu wszelkich okoliczności sprawy, z uwzględnieniem interesu obu stron.

Z tych przyczyn apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 520 § 3 kpc w zw. z § 8 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Z 2003 r., nr 163, poz. 1348). Sąd Okręgowy miał na względzie, że apelujący znał argumenty Sądu I instancji, jakie zadecydowały o nieuwzględnieniu jego wniosku, a zatem wnosząc apelację, w której argumenty te kwestionował, powinien liczyć się ryzykiem, że nie zostanie ona uwzględniona a co będzie się wiązało z obciążeniem go stosownymi kosztami.